

11. december

Vi laver båd

Det har regnet meget de sidste par dage, og især i nat er der kommet meget vand, sagde far ved middagsbordet. Selv om det ikke regner nu, beslutter jeg mig for at blive inde og lege. Jeg lægger mig på sengen og ved ikke rigtig hvad jeg skal finde på. Jeg kan somme tider godt lide at være alene og gå på opdagelse helt alene. Men i dag keder jeg mig, jeg kan ikke rigtig finde på noget at lave. Jeg finder mine bøger og blade frem, men jeg kender dem jo alle sammen. Der er ”Pers nye klæder” som jeg fik af farmor og farfar i julegave sidste år, Bamses Fødselsdag, den er sjov, især når de en gang imellem spiller den i Ønskekoncerten om søndagen lige efter middagsmaden. Jeg har også lige fået Snehvide og de syv små dværge, men den er lidt kedelig, for der er så meget tekst.

Pludselig hører jeg en stemme neden under.

- Er Peter hjemme?

Det er Per.

Jeg skynder mig ned, så vi kan lege, det er altid nemmere at finde på, når vi er to.

- Har du set alt det vand, der står ude på markerne? Spør Per.

Det havde jeg nu ikke lagt mærke til, selv om det jo både havde regnet og været tøvejr de sidste par dage. Per har set, at vandet har dannet store søer ind på Lauritz Hansens mark, ved siden af mejeriet.

Ulrik kommer nu ind i køkkenet, han vil også være med.

- Kan man sejle på vandet ude på marken?

Hvorfor skal han altid blande sig?

Per mener ikke rigtig, at det kan lade sig gøre.

Men så får jeg en idé.

- Men vi kan da bare lege, at vi sejler, sir’ jeg begejstret. Ulriks idé er måske ikke så tosset.

- Kom, lad os gå over i baghuset, der ligger så meget ragelse, så mon ikke vi kan finde noget, vi kan bruge som skib?

Baghuset ligger bag mejeriet og bliver brugt som lager, men også til opbevaring af alt muligt, som ikke mere kan bruges på mejeriet. Far er ikke så glad for, at vi går og roder derovre. Der er en del rustne ting og syreballoner, og dem skal I holde jer fra, plejer han at sige. Ballonerne er ligesom store glaskrukker, som står i et trådnet. Syren er farlig - meget farlig, siger far, og det lugter heller ikke godt. Men det sker jo ikke noget ved bare at kigge derover, det kunne jo være, vi er heldige.

Jeg har set i et Rasmus Klump-blad, hvordan Pilskaden meget let laver en lille båd af et par brædder, så det må vi da også nemt kunne lave.

Der er halvmørkt i baghuset og der lugter heller ikke godt. Surt. Det er nok syren. Den svier i næsen, så den skal vi nok holde os fra. Det er ikke ret tit vi kommer i baghuset, der er en smule uhyggeligt.

- Hvad med det her? Spør' Per

Han tager en lille kasse frem fra mørket.

- Kan vi ikke bruge den?

Jo, den er bare alle tiders. Lige hvad vi skal bruge, og så behøver vi heller ikke lede efter brædder og søm. Far sover til middag, så vi kan ikke spørge ham, om vi må låne kassen. Jeg ved, at han bruger kassen til at sende smør, når den skal på udstilling. Far har flere flotte præmier, som han har fået fra smørudstillinger.

- Tror du, det gør noget, at vi låner kassen lidt? Spør' Per.

Jeg ved ikke rigtigt. Jeg kan ikke helt li' det, for hvad nu hvis far opdager det?

- Din far får det jo aldrig at vide, sir' Per så. – Vi er jo tilbage med den, inden han står op fra middagssøvnen.

Ja, så går det vel, selv om far godt kan blive godt sur i skralden, hvis vi roder med ting ovre i mejeriet. Vi skal holde nallerne fra ting, vi ikke har forstand på, sir han. Og det er heller ikke godt, hvis vi kører på vores trehjulede cykler derovre, når far og mejeristerne lige har vasket gulvet, men far giver os dog lov at cykle der, når gulvet er blevet tørt.

Kassen er ikke ret stor, men mon ikke Ulrik kan være i den. Men kan den overhovedet flyde.

Sammen tager vi kassen, som er lidt tungere, end vi troede og bærer den over på Lauritz Hansens store mark. Det er godt nok nogen af en sø, regnen har lavet. Den er så stor, at vi næsten ikke tør gå ud i den. Tænk, hvis vi ikke kan bunde. Jeg ved godt, at det er noget pjat, selvfølgelig kan vi bunde, men den er bare så enorm stor.

Vi sætter vores kasse i vandet, men søen er slet ikke dyb nok. Vores kasse vil slet ikke flyde.

- Hvad sagde jeg! Sir Per – Vi kan ikke sejle i den lille kasse.
- Det kan da være, vi kan trække den ud, hvor der er dybere, så flyder den måske, foreslår jeg.

Heldigvis har vi taget noget snor med.

Vi binder vores snor i kassen, og Ulrik prøver at sætte sig ned i kassen. Den er dog lige lille nok, så han må sidde på kanten af kassen. Per og jeg går ud i vandet, så langt vi kan med vores gummistøvler.

- Kom! Lad os prøve at trække.

Per og jeg tager fat i snoren og trækker alt hvad vi kan, men kassen rører sig ikke ud af stedet.

- Sejler vi ikke snart? Råber Ulrik fra kassen.
- Ta' dog og hold mund. Vi trækker jo alt det, vi kan.

Jeg tager fat i snoren, og trækker til, men i det samme rejser Ulrik sig i kassen, og idet jeg trækker, får han overbalance og falder i vandet med et ordentligt plask. Det samme gør jeg, for nu er kassen blevet for let, så jeg ryger også i vandet.

- Ha, ha! Per skriger af grin, da Ulrik og jeg rejser os drivvåde fra søen.

- Det så vel nok sjovt ud. Prøv igen.

Men vi skal ikke prøve mere. Vandet er hundekoldt, så vi tager hurtigt kassen og begynder at sjoske hjemad. Det svupper godt i vores støvler.

- Hvad mon mor sir', spør' Ulrik.

Det ved jeg ikke. Det eneste jeg tænker på nu er at få noget tørt tøj på. Nej, hvor er det koldt. Det er lige så jeg ryster over det hele. Jeg spekulerer på, om vi kan snige os ind, uden mor opdager noget, men det er nok umuligt. Vi kan lige så godt fortælle hende det med det samme, men vi må hellere få sat kassen tilbage, så vi i hvert ikke får ballade med far.

Da vi åbner gangdøren og står og drypper, kommer mor og ser forskrækket på os.

- Hvad er der sket? Har I nu alligevel leget nede ved åen?

Hvis der var noget vi i hvert fald ikke måtte, så var det at lege nede ved åen. Mor har fortalt, at en lille dreng var druknet i åen for nogle år siden. Så jeg kigger altid ned på åen, når jeg går over broen på vej til skole. Det er lidt mærkeligt at tænke på, at lige dernede druknede en lille dreng, selv om åen i grunden ikke er særlig dyb. Men vi leger aldrig ved åen.

Vi ryster på hovedet, så vandet sprøjter op ad væggen.

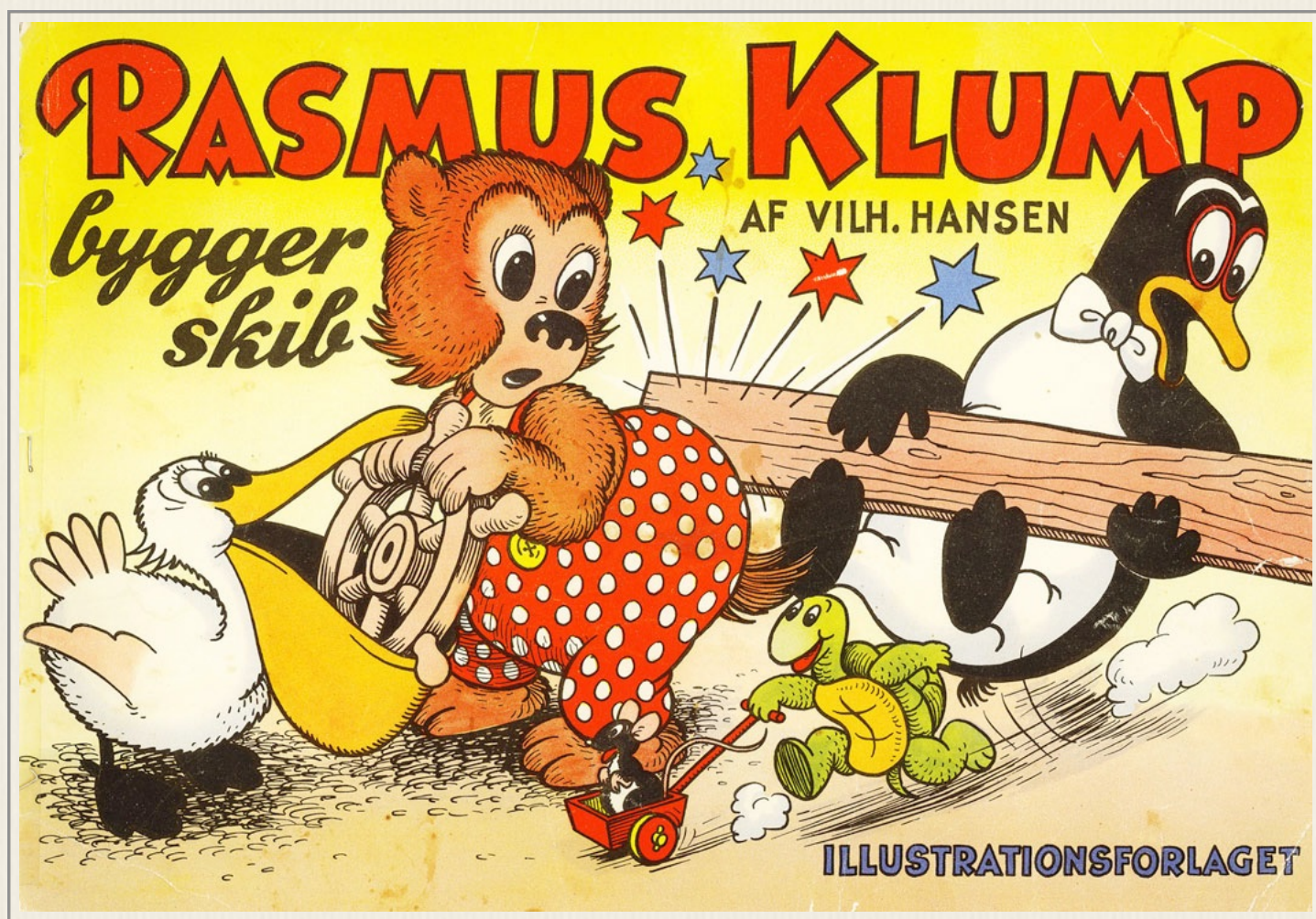
- Nej, vi har ikke været nede ved åen, vi har bare været over på Lauritz Hansens mark og prøvet på at sejle på oversvømmelserne. Det kunne vi bare ikke, men Ulrik og jeg faldt i vandet.

- Åh, ikke andet, sir' mor lettet. – kom nu ind og få noget tørt tøj på.

Det er besværligt at få det våde tøj af, det klistrer ligefrem til kroppen. Mor mener, at vi ville ha' godt af et varmt bad, så hun begynder at hælde varmt vand i badekarret.

Da Ulrik og jeg lidt efter sidder i hver ende af badekarret, synes vi i grunden, at det har været en sjov eftermiddag, selv om den endte med dobbelt vandgang. Først i søen og så nu bagefter i badekarret.

Hvordan var det i virkeligheden?

Nogle af fars mange medaljer for ost og smør.